

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐδδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν ὅτ' ἡ γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
δλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θά περνοδιν' ἡ γλῶσσα.

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου,
Ἰναρξίς Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ὀγδόντα δύο κι' ἱκατό,
καὶ πάλιν ὅτ' ὀπλοίσθρον πατῶ.

Κὲν ἄλλη σφαγὴ
σ' αἱμάτων γῆ.

Τὸν ἔσφαξαν τῶν Γρεβενῶν τὸν ἀφοβο Δεσπότη.
τὸν ἔσφαξαν τὸν ἄξιο τοῦ γένους στρατιώτη.
Θρήνησε, σκλάβα, θρήνησε κι' ἄλλη μεγάλη μίτρα,
ποῦ τὴν αἱματοκύλισαν τῆς ἑλευθερίας τὰ φύτρα.

Τυλίξου πάλι, δύστυχη, μὲ μάτια βουρκωμένα
σὲ ράσα ματωμένα.

Βλέπεις τὴν ἀτιμὴ σφαγὴ, κι' ἐκδίκησίς σου μόνη
μένουν καμπόσα δάκρυα καὶ βογγητὰ καὶ πόνοι,
καὶ τόχεις γιὰ παρηγοριὰ ὅτ' ἡ μαύρη τὴν ὀρφάνεια
νὰ πλέκῃς μὲ τάγκάθια σου μαρτυρικά στεφάνια.

Κι' ἂν ἓνας εἶναι σήμερα μ' ἄλλων καιρῶν αἰσθήματα,
ποῦ νὰ πονῇ τοὺς μάρτυρας, τῶν ἰδεῶν τὰ θύματα,
ἐκεῖνος ἂς τρανολαλῇ ὅτ' αὐτὰ δάκρυα πνιγμένοις:
κατὰρα σ' ὅσους ἔκαναν νὰ σφάζεται τὸ γένος.

Κάθετος ἐκ τοῦ Φαλήρου
πατριώτου διαπύρου.

Φ. — Βρὶ Περικλῆ κηπῆνα,
ἡγούσα ὅτ' ἡ Ἀθῆνα
γιὰ νὰ γιλάσω πάλι
μὲ τῶν Ρωμηῶν τὸ χάλι.

Σὲ βλέπω σὺν καὶ πρῶτα
ἐμπρός μου κεινητότα.
Τί κάνεις ἀδελφε μου;
Π. — Δὲν ἀκουσεὶς πολέμου
βροντῶδεις κερανοῦς
μῆσα σ' Ὀκεανούς;

Ποῦ τῶστροσε βαριά;
δὲν ἀκουσεὶς πολέμου
ἐκεῖ ὅτ' ἡ Μπαρμπάρια
καὶ κίνησιν ὅτ' οὐδ' Αἰμούς;

Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσε
συρράξεις καὶ συγκρούσεις;
Δὲν εἶδες ν' ἀνταυγάξῃ
πυρὰ πολυμικὴ
ὅτ' ἡ Δέρνα, ὅτ' ἡ Βεγγάζη,
ὅτ' ἡ Κυρηναϊκή;

Ποῦ δ' ἄβ' οὐλο 'ρεμπίλους; σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις;
γιατί καὶ σὺ δὲν ἤρχεο σὰν κ' ἄλλοτε νὰ δράσης;
Δὲν εἶδες Βερθερίνους;
Δὲν εἶδες Βεδουίνους;
Δὲν ἱφάντασθες γύρω σου στραβαπαδάων μούραις,
ὅπου θαρρεῖς πῶς βράφονται μὲ τηγαντοῦ μουντζούραις;

Ἡ καρδιά σου πῶς 'βαστοῦσε, Φασουλῇ μου κοκκαλιάρῃ.
νὰ κυττάζης πέρα πέρα τὴν Εὐρώπῃ 'στὸ ποδάρι,
καὶ ν' ἀκούης καταιγίδα
μυκομένην ν' ἀντιχῆ,
καὶ χωρὶς καμμιὰ φροντίδα
νὰ περνᾷς 'στὴν ἐξοχή;

Τὰ Βαλκανικὰ τὰ κράτη
θύλλα τὰ συνταράττει,
κ' ἀντηχοῦν μπουμπουνητὰ,
ποῦ δὲν εἶναι χωρατὰ

Ἐγγελάδοι μουγγρίζουν, βαρυβογοῦν ἰδάφῃ,
τὸ μακαρόνι πιάσθηκες μαζί μὲ τὸ πιλάφι.
παντοῦ παρατρεχάματα καθὲς Σαρακαράτου,
καὶ σὺ, βρὶ χασομῆρ,
ὅλο τὸ καλοκαίρι
μὰ 'μέρα δὲν ἱφάνθηκες κατὰ τοῦ Ζαχαράτου.

Πῶς εἰχάσες κ' ἱμένα;
τί κατὰ θυμὸν καὶ φρένα,
Φασουλῇ, βυσσοδομοῖς;

Πῶς δὲν ἤλδεις νὰ σκαρθοῦμε
μὲ τί τρόπο θὰ φερθοῦμε;
τί θὰ κάνουμε κ' ἱμεῖς;

Φ. — Πῶς ἐπέρασες;
Π. — Ὅρα κατὰ πάντα Περιλίτο.
Εἶπα πῶς 'στὸν Φαληρέα
θὰ ξεχειμνωθήσῃς 'φέτο.

Ἀπὸ πατριωτισμοῦς
καὶ Ρωμηῶν παροξυσμοῦς
σὺ δὲν χαμπαρίζεις, βλάμῃ...
τὸ ψωμί τὸ τρῶς χαράμῃ.

Παλιεῖς Τούρκος κ' Ἰταλός,
δὲν μείνει ξένοιαστος κανεῖς,
καὶ μόνος παρὰ δὲν ἄλλος
κοπροσκυλιάζεις ἀδρανῆς.

Τὴν ζωὴ σου, βρὶ Μανώλῃ, καὶ κουκοῦσαι δὲν σὲ μέλει
ἂν κυττάξῃς παντοῦ φωτιά,
κ' ἂν 'στους φίλους τοὺς γειτόνους ἐρριχτήκῃ ν' οἱ φαρτέλοι
καὶ τοὺς δίνουσι 'στ' αὐτὰ.

Τί κορμὶ χαμένο ποῦσαι... τὸν καιρὸ σου σπατάλῃς
σὲ μικρά, σὲ τιποτένια,
καὶ ποτὶ σου δὲν χαλᾷς
σὰν πολλοὺς τὴν ἀχαρνήνα.

Δίχως συλλογὴ καὶ πόνο
καλοπέρασις καὶ μόνο,
κ' ἂν τὸν ὕπνο 'στὸ φαί
ἢ κυράτσα θωμάῃ.

Ἀναίσθητος ἀληθινά, νωθρά καὶ χαύνῃ φύσις,
δὲν ἔνοιεσι γιὰ τίποτα τὸ ξάπλωμα ν' ἀφήσῃς.
Κ' ἐνὶ πλησίον καὶ μακρὰν ἀκούς κλυδωνῶν σάλου,
σὺ χασημουρῖσαι, κουνεῖς,
σὲ μὲ γωνιά τοῦ καρινι
μαζί μὲ τὸν Καμπούρογλου τὸν Φαληρέα κ' ἄλλους.

Τρέις κ' ὁ Γκαλῆπ ὁ Μπίης 'στὸν Μινίστρο τὸν Γρουπάρη
νὰ τοῦ 'πῇ καὶ διὰ ζωῆς
τί δηλοῦν αἱ συγκεντρώσεις,
κ' ὅμως σὺ τὴν ἐξοχὴ σου δὲν ἀφίνας, κασιδιάρῃ.

Ἄλλὰ τούλάχιστον ἔκαι
δὲν ἔμαθες μὲ τ' ἄλλα
πῶς ὁ Βεζύρης ὁ Χακῆ
ἐπῆρε κουντρούβαλα;

Πῶς ὁ Διάδοχος Γουσοῦφ, τὴν ὕβριν ἀποπλύνων
τοσούτων ἔθλων τῆς Τουρκιάς, ξεθώμανε σ' ἐκείνον,
καὶ τοσκαῖς κατὰμουτρα τέτοιο γερὸ σκαμπιλί,
ποῦδ' ἔμπροστά του, Φασουλῇ, τὸν οὐρανὸ σποντύλι;

Δὲν ἔμαθες πῶς ὁ Σαῖτ ἰγίνηκε Βεζύρης,
ἀλλὰ τραβᾷ τὰ πάνδενα κ' αὐτὸς ὁ κακομοῖρης,
πῶς καθήμενὰ Χανούμισσα πετιέται ξεμαλλιάει,
κ' ἴσως νὰ φάρ κ' ὁ Σαῖτ καμμιὰ γερὴ σφαλιάρα;

Ἐμαθες καὶ σὺ, βερίμῃ,
πῶς ἀγρίφει καὶ πάλι
καθὲς Τούρκικο χαρέμι,
καὶ πολέμικὸ προβάλλει;

Μὲς 'στῶν θρήνων τὴν κοιλάδα
ἀκουσεῖς ἀλαλητῇ;
ἀκουσεῖς γιὰ τὴν Ἀρμάδα
ὅτι παίζει τὸν κρουτό;

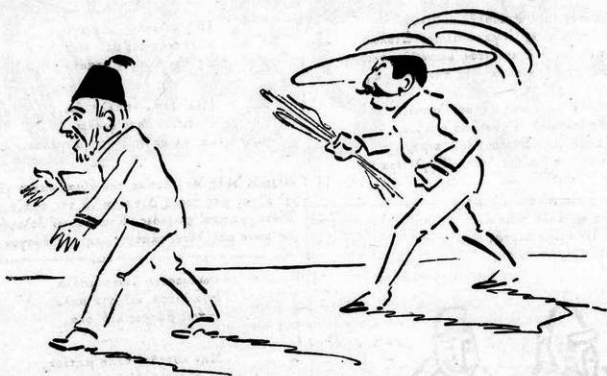
Κατὰ πάντα δοξασμένη
καὶ πολὺ καλὰ κρυμμένη,
φοβερίζεῖ καθὲς στόλο κ' ἀπειλεῖ τὸ μακαρόνι,
κ' ἂν 'έκει ποῦ δὲν προορμῖναι ἔμπροστά σου ξεφτρώνει.

Ἄκουσεῖς γιὰ τὴν Ἀρμάδα
πῶς κ' αὐτὴν τὴν ἰδομαδά
ἂν τὰ Δαρδανέλλα βγαίνει
καὶ δὲν ξέρουν ποῦ πηγαίνει;

Ἐπὶ Ρώμῃ λίνε μερικοὶ πῶς θ' ἀγκυροβολήσῃ,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, παντοῦ τρομάρα κ' ἔνοια,
ἴσως τὸ Καπιτώλιον νὰ βομβαρδοβολήσῃ,
ἴσως νὰ πιάσῃ, Φασουλῇ, τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένημα.

Εἶδες γύρω σου καὶ σὺ τῆς εἰρήνης πελαγούς;
ἀκουσεῖς πῶς τὴν Τουρκιά θὰ τὴν φῶνι σὰν κινεπάτι;
ἀκουσεῖς πῶς ὁ Σαῖτ μὲ τοὺς ἄλλους Ἱπουργούς
ἔπῃρε τὸν Σιναιπιά, ὅπου καίει σὰν σινάπι;

Ἐμαθες πῶς Ὁσμανλίδες γιὰ τὴν Τριπολιτίδα
ἐπαθὰν ἀπροσδοκῆτως γαστροεντερίτιδα,
καὶ χολέρα δυνατὴ
καὶ σπουδαῖο ριπιτί;

Ὁ μακαρόνδ' ὁ φίλος μὲ πολεμικῇ φωτῇ
κάνει τώρα τελατίνε τοῦ πελαφετζῆ ταῦτ'α.

Πῶς κι' ὁ νέος ὁ Βαζύρης 'γρήγορα 'μπορεῖ νὰ πῶσ,
πῶς ξιτούρλωσε 'λιγάκι τοῦ Σαρκεῖ Πασσά τὸ φέσι,
κι' ὁ τρομάζων πρὶν τὸν Αἷμον
στέκει σὰν βρεγμένη κότα,
καὶ δὴν κάνει σὰν καὶ πρῶτα
σχέδια διπλῶν πολίμων;

Φοβερὸν τὸ κοπιᾶν
μέσα σὲ περισπασμοὺς
γὰ νὰ συγκρατήσης κράτη.

Εἶδες τὸν Σιναιπὶν
νὰ κολλᾷ σιναιπισμοὺς
'στοῦ Σαῖν Πασσά τὴν πλάτη;

"Ακουσε κι' ἡ Ρωμηοσύνη
'στοῦ πολέμου τὸ γιγακίνι
πῶς δὴν χωρατεύει τώρα,
κι' ὅλο ἕνα πέρνει φόρα;

Δὲν σ' ἐτρόμαξε, ψοφῆμι,
μὲς 'στῆς πλάσεως τὸν σάλον,
μὰ διὰ δόσεις, μὰ γῆμη
ἐπιστρατεύω μεγάλων;

Δὲν ἐσῆκωσις γροθιά;
δὲν ἐτρόχισις σπαθιά;
δὲν ἐσεκούριασις τουφέκια;
δὲν ἐγίμωσις φυσίκια;

Εἶδες, βρέ, καὶ τὸν Λευτέρη,
τὸ καπλάνι, τὸ ξερτέρι,
νὰ πηγαίνει 'στὸ Λουτράκι, καὶ μαριόλοι καὶ μαριόλαι

νὰ τοῦ φάλουν βαρκαρόλαις,
καὶ νὰ κλαῖν ὁμογενεῖς, μόλις ἔβλεπαν 'μπροστά των
τὸν Λευτέρη τῆς πυγμῆς, τὸν Λευτέρη τῶν θαυμάτων;

Ξέρεις κι' ὁ Μαρκαντωνάκης
πῶς ἐπήγαγε συχνάκις
'στὰ λουτρά τοῦ Λουτρακιοῦ, κι' ὅλοι τῶχαν γὰ καμάρι,
καὶ δὴν ἦτανε κανεὶς
τῶν λουτρῶν ὁμογενεῖς,
ποῦ δὲν 'δάκρυζε κρυφὰ καὶ γι' αὐτὸν τὸν κανακάρη;

Πλὴν αὐτὸς τοὺς δακρυσμένους τοὺς ἐκύτταζε γελῶν,
πανηγύρια καὶ γὰ τούτου, βαρκαρόλαις καὶ βιολιά,
καὶ τὸν πόλεμον μαντεύων τῶν φρατῆλων 'Ιταλῶν,
ἐφαγε, καθὼς μοῦ λένε, μακαρόνια σκορδαλιά.

"Εὔτυχε καὶ σὺ ν' ἀκούσης, ἀγαθὲ μου συμπολίτη,
νέον θρύλον νέας γῆμης
πῶς ὁ κύριος Ζαήμης *
παραγγέλλει νὰ κρατήσουν τὰ μπαούλα του 'στὴν Κρήτη;

*Εμβαθε πῶς τὸ Κουβέρνο 'βρίσκεται σὲ στενοχώρια;
εἶδες νέας Συνελεύσεις καὶ 'στὸν γέρο Ψηλορείτη;
ἀκουσε, βρέ Φασουλῇ μου, πῶς ναυλόνονται βαπόρια
νὰ δεχθοῦν πληρεξουσίου, ποῦ θάλθοῦν ἀπὸ τὴν Κρήτη;

Ξέρεις ὅτι κ' ἡ Διπλῇ μας ἦλθε 'στὴν ἀναμπουμπούλα
γὰ πολλὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ
κι' εὐθαρσῶς νὰ συζητήσῃ
ἀν θὰ μῖνουν 'στὴν Κρήτη τοῦ Ζαήμη τὰ μπαούλα;

Ξέρεις πῶς τέτοιαις ὥραις
ἔχομε φασαρία;

και κανονιοφόραις
κάνουν τῆς Εὐκαιρίας ;

Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης, βρὶ Φασουλῇ, καθόλου
πὼς δύο τρεῖς 'Εγγλέζοι κι' ὀργανωταὶ τοῦ Στόλου
ἔδειξαν κάποιο πείσμα, πῆγαν στὸν Τάφνελλ κόντρα,
κι' ἰθύμασαν μαζὶ του κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν Λόντρα ;

Ξίρεις, βρὶ Φασουλῇ μου, πὼς κάποτε 'μπορεῖ
νὰ πιάσει καὶ τὸν Τάφνελλ 'Εγγλέζικο μπουρί,
καὶ σύζυλα ν' ἀφήσει τοὺς Στόλους ἰδῶ πέρα,
καὶ μὴ χαρὰ νὰ πᾶ κι' αὐτὸς 'στὴν 'Εγγλιτέρια ;

Ξίρεις τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ;
Ξίρεις κι' ἄλλο σθαρεὶ
πὼς δὲν ἔχομε λεφτὰ,
τίτοιο κρίσιμο καιρὸ ;

**Ἀπάντησις τοῦ Φασουλῇ
'στὸν φίλο του τὸν προσφιλέη.**

Φ. — 'Επειτ' ἀπὸ δύο μῆνας,
Περικίτο, καὶ μισό,
ἱσιτρέφω 'στὰς Ἀθήνας
μ' ἓνα μένος περισσό.

'Εναυλοῖ 'στὴν ἀκοήν μου μένουσ' Ἀρεὺς φωναί,
παραιτῶ τὸν Φαληρία, τὴν γωνιά τοῦ καφινί.
Καὶ τὴν Σουδα τοῦ Φαλήρου τὴν ἀφήκα μετὰ πόνου,
Περικίτο προσφιλέη,
μὰ πιστεύω πὼς τοῦ χρόνου
θὰ βρωμάη πιὸ πολὺ.

'Υμνησα καὶ τὸν Ἀδέρωφ, ποὺεῖ πάθει συμφορὰ,
σὺν τὸν εἶδα πυργωμένον 'στοῦ Φαλήρου τὰ νερά.
Εἶδα νὰ γενεῖ καὶ τοῦτος νιὰς εὐγενεὶς ὁμάς,
κι' ἱψιδύρια, τρελλή,
πότε καὶ μ' αὐτὸν θὰ κάνουν θαλασσίας ἐκδρομάς
οἰκογένεια καλαί ;

'Ερχομαι νὰ φάω μούστους καὶ κρασιὰ γλυκεράς εἰρήνης,
καὶ τὴν ἀφογον τὴν στάσι,
συμφωνοῦσαν μὲ τὴν κρῆσιν
τῆς συγχρόνου Ρωμιοσύνης.

Βλέπω δρόμους Σταδίων,
κι' ἡ Πατρὶς μὲ τὰ κλέη
οἰ θαλάσσις σχεδίων
σὺν φελὸς ἐπιπλέει.

'Εμπρὸς ὅλοι φωνάζω,
καὶ τὴν νάρκην τινάζω,

καὶ μὴ σθένης καὶ τόνο
τὸ σπαθὶ ξεγυμνῶν.

Πῦρ πολλοῦ μὲ φλέγει,
ἀλλὰ κάποιος μοῦ λέγει :
εἰς τὴν ἀφογον στάσου.

Βάλλ' εὐθύς, παλληκάρη,
τὸ σπαθὶ 'στὸ φικάρη
καὶ νὰ κάτσης 'στ' αὐγὰ σου.

Βλέπω 'στῆς Μακεδονίας τὴν αἰματωμένην γῆ
κι' ἄλλον μας τρανὴ Διοπότη νὰ τὸν σφάζουν σὺν τραγῇ
Συνταγματικοὶ ρονιάδες, Κομητᾶτον δολοφόνοι,
μὰ φωνὴ μοῦ λέγει κάποιος : μὴ τὴν ἀφογον λησμονεῖ.

Ρωμιοσύνην κουτσομπόλα,
ἔγια λίσσα κι' ἔγια μόλα,
στάσις ἀφογος καθ' ὅλα.

Μὴν κυτφε, καλὴ μπτιέρα,
τὸ τί γίνετ' ἱκαὶ πέρα,
τοῦ λίγες' ἐλευθέρια,
κι' ἂν δὲν γίνης καμμιὰ 'μέρα
κανεὺς Πασσὰ τοιφλίκι,
τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη.

Ὅλα τὰ ξίρει Περικλῆ, χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα,
τὰ ξέρω ποῦ νὰ ξεραθῇς τὰ νέα γεγονότα.
Τὸ ξέρω ποῦ δὲν ἔγινε Ρωμῶν ἱσιστασία,
ξέρω πὼς 'στοῦ Συντάγματος ἐπῆγαν τὴν Πλατιά
πειζοναυτῶν ἀγῆματα κι' ὀπλίται τῆς θαλάσσης
κι' ἔκαναν παρελάσεις,
κι' ἦτο πομπὴ θεάματος διαμαρτυρησάτων,
κι' ἔγινε θραυστὸ ὕδατος μῖσα 'στοῦ Ζαχαράτου.

'Αντάραις, ἀστραπόβροντα, βαρύφορρα κανόνια,
Εὐρώπαις, ψευτοπόλεμοι, πιδάρια, μακαρόνια,
στάσις ψεκτὴ 'στοὺς ἰσχυροὺς, ἀφογος 'στοὺς ἀσήμους,
ὅπου τοὺς ἐπιβάλλεται νὰ κάνουν τοὺς φρονίμους,
καὶ τὴν ἀκεραιότητα νὰ θέλουν τῶν γειτόνων
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Ὁ πλανήτης, τενεκί,
μεθυμένος παραπαίει,
βεβαιώσεις φιλικαὶ
κι' ἀπὸ τὸν Γκαλῆν τὸν Μπέν.

Ξέρω πὼς 'βγήκανε σπαθιά μὲς ἀπὸ παληοφίκαρα,
ξέρω πὼς κάποιος 'φούρκιος τὰ γεροντοπαλλήκαρα,
ξέρω πὼς καὶ τὰ θέατρα τὰ φλέγει, παλασιὲ μου,
τὸ μένος τοῦ πολέμου.

Ξέρω πὼς κι' ὁ Ξενοπούλος δὲν τάχει γάλα μίλι
σὺν πρὶν μὲ τὴν Κυβέλην,
κι' οἱ δύο τοὺς ἐκοψαν κλωστή μὲ κάρκα καὶ μὲ πίκια,
καὶ τώρα κάθε δράμα του τὸ δίνει 'στὴ Μαρίκα.

Ὅλα τὰ ξέρω, Περικλῆ, κι' ἄλλα ποῦ δὲν μοῦ τάπεις,
καὶ γιὰ τὸ καλὸς ὥρις δὸς μου καμπόσις φάπαις.